

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Venerabilis Patris D. Hludowici Blosii Abbatis Lætiensis Ordinis S. P. N. Benedicti Tomus Posterior Margaritum Spirituale

Blois, Louis de

Monasterii Campidonensis, 1672

§. IX. Epistola Ludovici Blosii plena suavissimis institutionibus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45885](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45885)

FARRA-
GO UTI-
LISS. IN-
STIT.
* Quæ
in gultu

æternam Dei trahet ac rapiet cha-
ritatem. * Abundè etiã & per-
fectè gustabimus sempiternam
Dei bonitatem omni melle dul-
ciorem: ejus perpetua tenebimur
fame ac siti, eaque nos jugiter pas-
cet & cibabit, atque per corpus &
animam perferetur ac penetrabit,
sicque fiet, ut perennem sitim ac
esuriem etiam perpetuus gustus
& cibatio comitetur, semperque
renovetur, quæ est vita æterna.

¶ Cæterùm malis & damnatis
omnia evenient felicitati ac glo-
riæ justorum contraria. Ipsi enim
in ignem æternum, in tenebras
exteriores, in puteum abyssi mit-
tentur demergenturque, & sem-
piternis inferorum tormentis cru-
ciabuntur. Recipient quidem in
novissimo die corpora sua; sed ea
erunt tetra, deformia, foetida, &
plumbo graviora. Post judicium,
tartarus illos omnes, & quidquid
in mundo foetoris ac spurcitiei
est, in se recipiet: claudeturque
supernè & obstruetur instar ollæ,
unde postea nullus umquam ne-
que dæmon neque homo egre-
dietur. Ibi erit perpetua miseria,
dolor, invidentia, odium, ira, de-
speratio. Ibi stertus, & stridor den-
tium, atque ululatus (qui est can-
tus infernalis) nullum umquam
finem habebit. Ibi impii in ani-
ma & corpore semper corquebun-
tur, semper coquentur & affa-
buntur, semperque videbunt, au-
dient, & sentient quidquid hor-
rori atque abominationi esse po-

¶
Dama-
sorum mi-
seria, &
horrenda
& atera-
na.

Ioël. 2.

Ezech.
24.
Luc. 13.

terit. * Igitur sicut boni, qui hic se
correxerint, & virtutibus operã
dederint, Deumque coluerint &
amaverint, æternã beatitudine
gaudebunt; ita mali, qui in pec-
catis ac vitiis perseveraverint, æ-
ternum supplicium patientur. Já
nunc unusquisque eligat, utra-
cum societate vivere ac mori, per-
petuoque permanere velit.

§. IX.

*Epistola Ludovici Blossii plena sum-
missimis institutionibus.*

1. Mentionem facit Opusculorum Superiorum.
2. Instruit amicum de multiplicitate cogitatio-
num fugiendã, & de Divinitate curiosius non
indagandã.
3. Quies, solitudo, silentium internum in
otio sancto.
4. De vera ac falsa quiete & otio spiritus.
5. Ne in hac re sumus pusillanimes; conatu ra-
tionabilis adhibendus; sed in eo non confiden-
dum. Nihil nisi Christi humanitatem & Divi-
nitatem cogitare, est verum anima silentium &
quies.
6. Sublimia scripta contemplatorum non pro-
sunt omnibus: ad optima quidem conandum est,
sed moderatè.
7. Bona voluntatũ plenitudo supplet defectus
quos invisi toleramus. Custodia cordis & sensuum.
Omnia de manu Dei accipienda sunt.

CHARISSIME in Christo frater,
Cmiror Institutionem illam spi-
ritualem, quam ante sesquian-
num ex scriptis Joannis Thauler-
ri & aliorum Patrum decerperã,
tibi tantum placere: neque enim
desunt boni viri, quibus pleraque
in eadem Institutione videntur
nimium ardua, nimisque severè
ac rigidè scripta. Ego hisce die-
bus collegi Epitomen vite Christi
ex quatuor Evangelistis, cui ad-
jeci

* Vita
boni,
mora
malis
æterna
est: eli-
ge dum
licet.

¶
Mentio
aliqua
Opuscu-
lorum su-
periorum
fit in
Episto-
la.

Episto-
la cum
Episto-
la.

FARRAGINIS INSTITUTIONUM jeci *Explicationem passionis Domini* ex Thaulero, itemque *Farraginem sanctarum institutionum*, ex Joanne Rusbrochio: quæ omnia quod communiora sunt, eodem etiam pluribus utilitatem allatura confido. Codicillus, quem nuper ad te misi, hoc est *Consolatio pusillanimum*, infirmos & imperfectos quosque bona voluntate præditos recreare poterit. Deceveram quidem nihil amplius post spirituales illam Institutionem scribere aut edere; sed Dominus Deus aliter disposuit.

2. Gaudeo plurimum, & gratias ago Deo, quod per veram tuam abnegationem, vitiorumque mortificationem, & alia devota exercitia, strenuè vitam spirituales profeceris. Perge, obsecro, & magis magisque sponso animæ tuæ Jesu Christo placere contende: cujus nobilitas, potestas, dignitas, opulencia, pulchritudo, suavitas, charitas, pietas & misericordia prorsus immensa est. Dicis te nonnumquam laborare, si multa cogites dum Deo vacare vis. Consulo igitur ut relinquantur multa, & unum juxta gratiam tibi concessam crebrò cogites; sic enim parum laborabis. Consulo, ut oculus intellectus tui prudenter demittas atque deprimas, & factus piè ignorans, instar pueri parvuli simpliciter coram Domino Deo tuo tui amantissimo consistas. Non velis perscrutari atque animo revolvere, quid sit Deus, sed sufficiat tibi, quod scis & cre-

dis illum esse summam incomprehensibilemque bonitatem, atque in se habere totius beatitudinis exuberantem plenitudinem. Itaque curiosa atque superflua intellectus operatione repressa, simplicitatem amplectere; & humiliter, purè amanterque in Deo tibi ignoto quiesce.

Si ad eam mentis nuditatem munere Dei pervenisses, ut posses nihil cogitare & nihil considerare; jam etiam nihil laborares, sed internâ solitudine, internoque silentio gaudens, sanctè otiosus esses. Hinc quidam venerabilium Patrum ita animam suam alloquitur: *O anima mea, dilige tranquillum illud & internum silentium, quod Deo gratissimum est: summè enim illi placet, ut sis nuda, simplex, pura, & nihil cogites, nihilque consideres.* Hæc ille. Quando homo manifestè & certò cognoscit, sentitque Deum in hoc beato silentio opus suum nobilissimum velle peragere, debet, relicta propria actione, in tranquilla pace atque quiete cum Deo permanere, absque scrupulo perturbatione, vel etiam reprehensione conscientiae; ne præclarum illud opus Dei, quod sine hominis cooperatione fit, impediatur.

Cave tamen, ne ista perperam intelligendo, vanum otium & falsam quietem per nudum * indepictumque intellectum, absque Dei amore, secteris. Quod qui faciunt, periculosissimè errant, dum neque virtutibus operam dare,

3.
Internū
silentium
est, quan-
do cogi-
tatione
quiescen-
te volun-
tas amori
Dei insti-
bit.

4.
Falsa ta-
mē quiete,
& vanū
otium, om-
nino evi-
tentur.
* Acci-
pe Le-
ctor, ab

B b

ne.

FARRA-
GO UTI-
LIS IN-
STIT.
ab ipso
Blosio
hic tra-
ditam
senten-
tiam ve-
ram &
firmam
de intel-
lectu in-
deposito
atque i-
magini-
bus de-
nudato,
deq; o-
tio my-
stico ad-
eytando
errores
via my-
stica ob-
vios, si
quis ab-
que di-
cretio-
ne per
illam
ambula-
re præ-
sumat.
Veri ois
mystici
descrip-
tio accu-
rate ob-
servan-
da.

neque Deum laudare, neque pas-
sionem Dominicam recolare, ne-
que gratias agere, neque orare,
neque amare, neque desiderare
volunt: sed miserè seducti, per-
fectionem in hoc constituunt, ut
se se cum otiosa & ab imaginibus
denudatâ sensualitate intra se
ipsos recipere possint, relictis qui-
buslibet piis operibus & exerci-
tiis, neglectaque ad Deum amo-
rosa adhæsiōe. Tales nō in Deo,
sed in seipsis delectantur, & im-
pura diaboli mancipia sunt. Ce-
terum veri Dei amici, legitimiq;
contemplatores, nudam & ab i-
maginibus expeditam mentem
possidentes, dum interno silentio
atque otio se tradunt, non sine
sincero ad Deum affectu vel desi-
derio id faciunt, Deiq; hono-
rem potius quàm propriam dele-
stationem quærunt: neque pro-
pter huiusmodi otium alia bona
opera & exercitia deserunt. Hi
Deum & desiderio quærunt, &
fruitivo amore inveniunt. Unde
& ipsorum supernaturalis quies,
quam in Deo possident, tantum
naturalem illam quietem excel-
lit, quantum Deus ipse creaturis
sublimior est. Isti igitur supra se
ipsos sublevari, raptique, nuda
charitate in divino lumine Deo
conjuguntur; ubi jam spiritus
eorum præ amore deficit, & quasi
redigitur in nihilum, sicque ipsi
feliciter Deo uniuntur, unus spi-
ritus eum eo effecti, atque in eum
excellentiſsimè transformati.

Tu verò, dilecte frater, licet vi-
tæ perfectionem votis omnibus
desiderare, atq; ad eam vivâ stre-
nuitate coniti debeas, non eris
tamen pusillanimis, si singularem
illam mentis nuditatem, & sub-
limem contemplationis transfor-
mationisq; gratiam, tempore
hujus exilii minimè assecutus
fueris. * Persevera in rationabi-
li conatu, & laudabilibus exerci-
tiis tuis: ita tamen, ut in illis
haudquaquam confidas, sed in
solo divinæ gratiæ auxilio, sine
quo ne unam quidem sanctam co-
gitationem habere potes. Nulla-
tenus etiam retineas ipsa exerci-
tia tua cum vitiosa proprietate,
sed semper paratus sis illa inter-
mittere & relinquere, ubi Deum
id velle, vel obedientiam chari-
tatemve, seu aliam justam causam
hoc exposcere sentis. Resigna te
funditus Deo, voluntate atque
ordinatione ejus contentus. Hoc
si feceris, ille proculdubio sem-
per largietur, quod & sibi placi-
tum & tibi utile erit. Sæpenume-
rò † magnum Dei donum est, nō
multa dona à Deo accipere. De-
pinge mentem tuam amabilibus
imaginibus vitæ & passionis Dñi
nostri Jesu Christi: devotâ do tamē
nimis pressam & acrem imagina-
tionem, ne caput tuum lædatur.
Interdum etiam ipsis imaginibus

† Quando Deus ex amore mero, & ob-
majus nostrum bonum negat dona, quæ vel
irresignatè petimus, vel non satis humili-
ter ad utilitatem spiritualem impensuri
sumus. Et hoc benè notent, qui vel pusil-
lanimiter vel imparienter ferunt, nulla vel
paucâ, quæ malè petunt, dona accipere.

hu-

5.
Illa sunt
maquis
contem-
plationi
non est
nima an-
xiè appo-
tenda.

* Ob-
serva-
condi-
tionis
bonas
consta-
tiam
petitio-
gere ad
subli-
mè qui-
etis co-
templa-
tive gra-
dam.

Christi
Domini
humani-
tas atque
divini-
tas, si
frequen-
tissimam
medita-
tionem
arguet
rum; sed
modus
adhiben-
tur ima-
ginationi
m.

FARRAGO UTTESSIT. humanitatis piè relictis attende placidè, simpliciter & amorosè jucundam atque amabilem præsentiam Divinitatis, si potes. Ita enim alia quæque parum aut nihil considerans, nonnullam mentis nuditatem, cogitationisq; simplicitatem in te senties. Hac ratione silendo, fundumque animæ tuæ observando, eris lætus coram Deo, interioribus tuis mirè serenatis atque sedatis: eris simplex & expeditus, quasi nihil attenderes, nihilque cogitares. Reverà, hujusmodi sancta quies, vires exercitiis actionibusque defatigatas convenienter reparabit, naturamque non parum relevabit. Sed vide, ut in hoc honorem Dei quæras, non propriam voluptatem. Deo sanè charissimi sunt, qui munere ipsius ab omnibus intus absoluti, liberè ad supersubstantialem divinæ caliginis radiū evolant, & in fruitione quieteq; dulcissimæ contemplationis castè deliciantur: sed non illi soli Deo placent, nam & humiles ac resignatos quosque plurimum diligit Dominus. Christus, in quâ in Ecclesia sua, in corpore suo mystico, non oculos tantummodò, sed & manus amat, ac cetera membra, quæ charitate sibi invicem conjuncta sunt, & Spiritu sancto vivificantur.

6. Crede mihi, Institutio illa spiritualis à me edita (cujus supra memini) non omnibus per omnia convenit. In his quæ de morum reformatione, de sui mortifi-

ficacione, abnegacione & resignacione, de quæ veris virtutibus ibi scripta sunt, quilibet tutò se exercere potest: * sed illa quæ de infatigabili studio continuæ introversionis, & de mystica Theologia, vitaque superessentiali dicuntur, multis sunt nimis ardua. Et profectò qui talia in Thaulero, vel Rusbrochio, vel in Harphio, aut in aliquo alio Scriptore legit, nisi ea sanè intelligat, & prudenti discretione præditus sit, facilè, unde juvari deberet, impediatur retardabiturque, * Sicut dixi, non omnes ad hoc idonei sunt, ut se in illis plenius exercent. Quâ, quæso, absurdum foret, si is, cui Rex demandavit officium standi ante mensam suam & serviendi, injustus sese impudenter mensæ Regiæ ingereret, ac resideret? At qui non minùs improbè facit, qui se totum otio contemplationis tradere vult, cum tamen ad illud singulariter à Deo non vocetur. In regno cælesti omnes Beati mensæ summi Regis assident, omnes per amorem Deo perfectè vniti sunt, omnes suaviter in Deo requiescunt, & torrente divinæ voluptatis assiduè potantur: at hic non omnibus electis illud cōceditur, sed nec expedit quidem ut omnibus concedatur. Quapropter * illi qui indiscretâ vehementiâ se ipsos importunè perurgent & impellunt ad ea, quæ mensuram gratiæ ipsis datæ excedunt, ut plurimum & quò tendunt non perveniunt, & insuper naturam

B b 2 suam

* Audi sententiam Bloffi de suis ipsius myuicæ doctrinæ scriptis institutio nibus, quanta cum discretione legèda sint. * Magnus vitæ ascetice Magister R. P. Iacobus Alvarez de Paz Tom. 2. l. 5. parte 2. c. 13 cum ex aliis Autorib' docuisset, neminem debere indiscretè ad perfectam contemplationem conari, istâ Bloffi doctrinam adfert & explicat.

* Ad optima conandū, sed moderate.

Non soli contemplatione sublimi præditi, Deo placent, verum & humiles in afflictionibus exerceri oportet.

Non cuiusvis contingit contemplationis alicuius accipere.

FARRA-
GO UTI-
LISS. IN-
STIT.

suam prægravant ac destruunt. Hominis pii conatus tam in internis quam externis exercitiis semper moderatus esse debet, ut Deus quietem in eo invenire possit. Etiam nimia commotio compunctionis solerter vitanda est, si impedimentum præstat & mentis sinceritati officit. Verumtamen non despondeat animum, qui per indiscretionem sese iam debilitavit, ineptioremque reddidit: sed deinceps sit cautior, & molestiam sive gravamen, quod ex huiusmodi calamitate sentit, patienter perferat propter Deum, illudque offerat Deo in laudem æternam.

7.
Instabi-
litas cor-
dis nostri
in pieta-
tis exer-
citiis bo-
na volun-
tatis con-
nati com-
pensatur.

O serve Dei, cur te ipsum miserabiliter excrucias, & anxio atque inquieto es animo, quod Deo per fixam cogitationem incessanter intendere, incessanterque illum orare non possis? Si semper bona voluntate plenus es, Deoque placere verè desideras: si omne peccatum (quantum in te est) fugis, & omne tempus fructuose transigis: si denique honorem, laudem & gloriam Dei in omnibus purè spectas & quæris: semper Deum laudas & oras. Ista bonæ voluntatis plenitudo, ista sancta charitas abundè diffunditur in cordibus parvulorum (id est, humilium atque resignatorum) per Spiritum sanctum qui datur eis. Beati qui hoc tantum donum acceperunt: Deo enim gratissimi sunt, non solùm quando studiosè Deo intendunt aut preces

Qua ra-
tione bo-
na volun-
tas in me-
dico nego-
tiorum à

fundunt; sed etiam quando invivida illa plenitudine atque energia, externa aliqua exercitia vel opera ad gloriam Dei peragunt, variisque negotiis occupantur. Nam præclaro simplicis intentionis, & bonæ voluntatis, veræque charitatis fune religati sunt ad Deum, qui fundum animæ eorum possidet: & ipsas externas actiones atque opera sine vitiosa cordis inquietudine, sollicitudine vel implicatione exequentur. Quamlibet multæ imagines illis occurrant, non facile sinunt eas mentibus suis per inordinatum affectum imprimi. Non possunt non crebrò reminisci Dei qui in ipsis manet, & quæro in omnibus ac super omnia intentione atque amore persequuntur. Nihilominus quando eis vacat, sedulo horis congruis insistent orationi, introvertuntque se ad Deum simpliciter, absque nimia extensione aut applicatione intellectus. Visum, auditum, ceterosque sensus, & linguam suam, diligentissimè custodiunt, ne ad vana vel illicita declinent. Innocentiæ puritati que cordis conservandæ jugiter invigilant: scientes Deum ubique sibi præsentem esse. Mox ubi culpam aliquam se contraxisse animadvertunt, eam pretioso Christi sanguine diluunt & expiant. Omnem tam internam quam externam tribulationem, pœnam & afflictionem quæ eis accidere potest, de manu Domini suscipiunt, atque illam pro Dei amore a quanimi-

Deo non
separa-
tur,

Cultus
cordis &
sensus
ad bonam
voluntatem
temerè
essentia

Item
Dei vo-
luntatis
in ab-
solutis
quæ in
preceptis
amata.

FARRA
GO UTI-
LISS. IN-
SIT.

Humili-
tas etiam
& beni-
gnitas
erga om-
nes, bona
volunta-
tu homi-
nibus op-
portuna.

nimiter tolerant. Gratissimū Dei voluntatem unicè amant, & ei se in omnibus subdere atque conformare student. De se suisque viribus humiliter desperantes, in Domino plenè confidunt. Infra omnem creaturam se deprimunt. Proximos quosque benigno & misericordie oculo respiciunt, eorumque dicta & facta libenter in melius interpretantur. Etiam illis à quibus cõtemnuntur, & persecutiones molestiasq; sustinent, sincerum charitatis affectum impendunt. Omnium salutem ex animo desiderant. De aliorum malis dolent, & de bonis gaudent, Deoque gratias agunt, sicut de propriis. Breviter, eorum conversatio verè Christiana ac sancta est: quia non secundum carnem, sed secundum spiritum vivunt, & ea quæ sursum sunt sapiunt quæruntque. Sanè isti mites & humiles corde ac resignatæ voluntatis homines, isti servi Christi fide pleni, alacres, strenui, & divinæ charitatis spiritu perfusi, ad multa bona opera patranda admodum idonei sunt, ac plerique eorum paulatim transformantur. Deus nobis inter electos suos vel novissimum locum concedere dignetur, Amen.

S. X.

Notata digna vitæ spiritualis documenta.

1. Servo Dei nihil tribulatione utilius.
2. Opera nostra cordi Jesu emendanda offeramus.

3. Peccatorum expiationi diligenter incumbendum fide non bastante.
4. Cordis ariditas Deo offerenda. Modus in exercitiis. Distractiones in vitis obrepentes, orationis meritum non diminuant.
5. Firma in Deum confidentia reverenter & humiliter nutrienda.

PERFECTUS Dei amicus paratus esse debet etiam ad extremum usque iudicii diem in doloribus ac pressuris vivere, si ita Deus vellet. Neque enim aliquid utilius homini accidere potest quàm tribulatio, sive sit externa, sive interna. Et nullum certius signum divinæ electionis habetur, quàm si quis tribulationem humiliter patienterque propter Dei amorem sustineat. Illa enim est pretiosus & præclarus annulus, quo Deus animam sibi desponsat. Pati pro Deo, res tantæ dignitatis est, ut homo iure se reputare debeat indignum eo honore. Etiam exigua molestia propter Deum æquanimiter tolerata, incomparabiliter præstantior est, quàm sint multa & grandia bonorum operum exercitia. Quodvis gravamen imaginem aliquam excellentissimæ Passionis Domini nostri Jesu Christi refert, & in eo homo promereri potest perfectam ejusdem passionis Dominicæ participationem. Per tribulationem dona Dei obtingunt homini: vel si ea ante tribulationem obveni- ant, per tribulationem conservantur. Quidquid modo patimur, hoc Deus ab æterno prævidit, scivitque nos illud ita & non aliter esse passuros. Numquara

I.
Tribula-
tione ni-
hil utili-
lius in
vita spi-
rituali.

* Quan-
tùm qui
d. m. hu-
mana
fert con-
jectura
ex indi-
ciis pro-
babili-
bus à
Spiritu
sancto
suggere
solutis,
ut est
Roman.
8. 16.

Christo
hominem
confor-
mat.

Dona
consert,